

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Jaromíra Klepše a Mgr. Martina Lachmanna v právní věci
žalobkyně: **CKU s.r.o.**
sídlem Nový Zlíchov 3172/6, Praha 5

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

v řízení o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 21. 9. 2015, č. j. 31233/15/5300-22444-711307 a č. j. 30779/15/5300-22444-711307,

takto:

- I. Žaloby se **zamítají**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

1. Finanční úřad pro hlavní město Prahu (dále jen „správce daně I. stupně“) celkem čtyřmi platebními výměry žalobkyni vyměřil daň z přidané hodnoty za zdaňovací období červen až září 2012. Žalobkyně proti těmto platebním výměrům podala odvolání, které správce daně I. stupně vyhodnotil jako vadné. Vyzval tedy žalobkyni, aby vady odvolání spočívající v neuvedení jeho důvodů a neoznačení navrhovaných důkazních prostředků ve stanovené lhůtě odstranila. Žalobkyně požádala o prodloužení lhůty, načež správce daně I. stupně její žádosti vyhověl a lhůtu k odstranění vad odvolání prodloužil do 14. 1. 2015. Žalobkyně však ani v prodloužené lhůtě vady podání neodstranila. Následně správce daně I. stupně řízení o odvolání zastavil čtyřmi rozhodnutími ze dne 5. 2. 2015, č. j. 749907,

751312, 752136 a 752608/15/2005-53523-107101. Rozhodnutí o zastavení řízení byla dne 5. 2. 2015 doručena zmocněnkyni žalobkyně, a to navzdory skutečnosti, že dne 23. 1. 2015 byla plná moc zmocněnkyni odvolána; tuto vadu následně správce daně I. stupně zhojil tím, že rozhodnutí o zastavení řízení o odvolání opakovaně doručil přímo žalobkyni, a to dne 18. 3. 2015. Proti uvedeným rozhodnutím o zastavení řízení o odvolání žalobkyně podala odvolání, které bylo zamítnuto nyní napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 21. 9. 2015, č. j. 31233/15/5300-22444-711307, (dále jen „první napadené rozhodnutí“).

2. Dne 2. 3. 2015 žalobkyně podala žádost o navrácení lhůty pro doplnění odvolání podle § 37 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, (dále jen „daňový řád“). Řízení o této žádosti správce daně I. stupně zastavil rozhodnutím ze dne 3. 4. 2015, č. j. 2230538/15/2005-53523-107101, a to pro opožděnost. O zastavení řízení o odvoláních se žalobkyně dozvěděla již dne 5. 2. 2015 a tehdy také odpadla jí tvrzená překážka, pro kterou žádala navrácení lhůty. Žádost o navrácení lhůty tedy byla podána až po patnáctidenní lhůtě k tomu zákonem stanovené. Těž proti rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti o navrácení lhůty žalobkyně brojila odvoláním, které bylo zamítnuto rozhodnutím žalovaného ze dne 21. 9. 2015, č. j. 30779/15/5300-22444-711307 (dále jen „druhé napadené rozhodnutí“), jež žalobkyně taktéž napadla žalobou.

II. Napadená rozhodnutí

3. V prvním napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl, že podle § 112 odst. 1 daňového řádu mezi náležitosti odvolání patří mimo jiné uvedení důvodů, v nichž jsou spatřovány nesprávnosti nebo nezákonnosti napadeného rozhodnutí, a označení důkazních prostředků k tvrzením o skutkovém stavu, která jsou uvedena v odvolání. Správce daně I. stupně postupoval zcela v souladu s § 112 odst. 2 daňového řádu, neboť žalobkyni vyzval k odstranění vad odvolání, k čemuž jí stanovil lhůtu.

4. K odvolací námitce, v níž se žalobkyně odvolávala na vážnoucí komunikaci se svou zmocněnkyní, žalovaný uvedl, že procesní důsledky nedostatečné komunikace se zmocněnkyní musí nést žalobkyně, nikoliv správce daně. Výzva k odstranění vad odvolání i rozhodnutí o prodloužení lhůty byly zmocněnkyni žalobkyně doručeny ještě v době, kdy byla plná moc pro zmocněnkyni účinná. V tomto období též došlo k marnému uplynutí prodloužené lhůty pro odstranění vad. Vzhledem k tomu, že vady odstraněny nebyly, bylo namíste řízení o odvolání zastavit.

5. Dále žalovaný za nedůvodné označil odvolací námítky, v nichž žalobkyně tvrdila, že jejímu jednateři nebylo umožněno nahlédnout do daňového spisu. V žádosti ze dne 28. 1. 2015 jednateř žalobkyně žádným způsobem neindikoval, že nejedná svým jménem jako fyzická osoba, ani nespecifikoval, do kterého spisu by chtěl nahlížet; správce daně tedy této žádosti nemohl vyhovět. V žádosti ze dne 5. 2. 2015 žalobkyně požádala o nahlížení do spisu v konkrétním termínu, v němž se však nedostavila. Po třetí žádosti ze dne 2. 3. 2015 byl správcem daně stanoven termín nahlížení do spisu dne 19. 3. 2015, kdy se zástupce žalobkyně k nahlížení dostavil. Právo nahlížet do spisu tedy žalobkyni odepřeno nebylo; nadto měla možnost kdykoliv nahlížení provést v úředních hodinách, a to i bez předchozího objednání.

6. Ve druhém napadeném rozhodnutí žalovaný v souladu se správcem daně I. stupně dospěl k závěru, že žalobkyně žádost o navrácení lhůty k odstranění vad odvolání podala opožděně. Patnáctidenní lhůta pro její podání totiž plynula ode dne, kdy pominul důvod zmeškání lhůty. Pokud žalobkyně o navrácení lhůty žádala proto, že o průběhu

odvolacího řízení nebyla informována svou zmocněnkyní, pominul tento důvod nejpozději okamžikem, kdy se žalobkyně dověděla o zastavení řízení o odvolání. Sama žalobkyně přitom uvedla, že se její statutární orgán o zastavení odvolacích řízení dověděl dne 5. 2. 2015. Byla-li žádost o navrácení lhůty podána až dne 2. 3. 2015, byla zjevně opožděná. Skutečnost, že rozhodnutí o zastavení odvolacího řízení byla původně procesně vadně doručena v té době již bývalé zmocněnkyni žalobkyně, nic nemění na tom, že lhůta pro podání žádosti o navrácení lhůty se počítala od okamžiku, kdy odpadla překážka spočívající v neinformovanosti žalobkyně o průběhu odvolacího řízení, k čemuž dle jejího vlastního tvrzení došlo již 5. 2. 2015.

III. Žaloby

7. V žalobě proti prvnímu napadenému rozhodnutí (původně vedené pod sp. zn. 10 Af 69/2015) žalobkyně shrnula skutkový stav. Uvedla, že byla v daňovém řízení zastoupena zmocněnkyní, společností ROWAN LEGAL, advokátní kancelář, s.r.o. Jelikož však zmocněnkyně nedostatečně komunikovala, vypověděla jí žalobkyně dne 23. 1. 2015 plnou moc. Následně zmocněnkyně odmítala předat žalobkyni příslušné spisy, což jí znemožnilo včas se dovědět o průběhu řízení o odvolání; k tomu žalobkyně navrhla jako důkazy e-mailovou komunikaci se zmocněnkyní. Následně žalobkyně žádala o nahlížení do daňového spisu; na první žádost správce daně nereagoval, a proto byla podána žádost druhá a třetí. Teprve následně stanovil správce daně termín nahlížení do spisu 19. 3. 2015.

8. Žalobkyně tvrdí, že jakmile se dověděla o liknavém postupu své zmocněnkyně v daňovém řízení, činila veškeré možné kroky k tomu, aby se seznámila se spisem a zabránila případným škodám. Když se pokoušela nahlížet do daňového spisu prostřednictvím žádosti, byla úspěšná až na třetí pokus; nahlížení v úředních hodinách bez ohlášení jí bylo odepřeno ze zástupných důvodů. Dále žalobkyně namítala (v žalobě proti prvnímu napadenému rozhodnutí), že žalovaný pochybil, když považoval její žádost o navrácení lhůty za opožděnou.

9. Pokud by žalobkyně měla možnost seznámit se s příslušným daňovým spisem, bývala by byla vady podaného odvolání odstranila a ke svým tvrzením navrhla odpovídající důkazy. Správcem daně jí však toto bylo znemožněno, a tím bylo v důsledku zasaženo do jejího práva na spravedlivý proces garantovaného v čl. 36 Listiny základních práv a svobod. V závěru žaloby žalobkyně uvedla, co by tvrdila ve svém odvolání proti platebním výměrům a jaké důkazy by ke svým tvrzením navrhla, pokud by k tomu měla možnost.

10. V žalobě proti druhému napadenému rozhodnutí (původně vedené pod sp. zn. 10 Af 68/2015) žalobkyně uvedla, že nikdy netvrdila, že se o zastavení řízení dověděla dne 5. 2. 2015. Je pravda, že uvedeného dne jí bylo její zmocněnkyní zasláno rozhodnutí o zastavení řízení o odvolání proti prvostupňovým platebním výměrům. Tehdy však ještě žalobkyně neznala všechny souvislosti věci. Následně činila všechny kroky k tomu, aby jí bylo umožněno nahlížet do daňového spisu, avšak k tomu došlo až dne 19. 3. 2015. Žalobkyně bez bližšího vysvětlení v žalobě uvedla, že dle logiky žalovaného by lhůta uplynula dne 17. 3. 2015.

11. Dle názoru žalobkyně měla být lhůta pro podání žádosti o navrácení lhůty počítána ode dne, kdy bylo rozhodnutí o zastavení řízení o odvolání proti platebním výměrům řádně doručeno jí, nikoliv její bývalé zmocněnkyni, tedy ode dne 18. 3. 2015. Dle žaloby je zjevné, že rozhodující pro počátek běhu lhůty není vědomí žalobkyně o zastavení řízení, nýbrž řádné doručení rozhodnutí o zastavení řízení. Žalobkyně odkazuje na ustanovení

daňového řádu o doručování a běhu lhůt; zdůrazňuje též, že žalovaný si byl vědom vady prvního doručení rozhodnutí o zastavení odvolacích řízení, a proto je doručil znovu přímo žalobkyni. Názor žalovaného, že doručování pro běh lhůty k podání žádosti o navrácení lhůty nemá význam, odporuje ustanovení § 40 písm. a) daňového řádu. Alternativně žalobkyně uvedla, že by se měl běh lhůty odvíjet od okamžiku, kdy jí bylo umožněno seznámit se s daňovým spisem, k čemuž došlo dne 19. 3. 2015. V závěru žaloby žalobkyně opětovně shrnula, jak by bývala odůvodnila odvolání v původním řízení, pokud by s žádostí o navrácení lhůty k jeho doplnění byla úspěšná.

IV. Vyjádření žalovaného k žalobám

12. Žalovaný ve vyjádřeních k oběma žalobám navrhl jejich zamítnutí. V obou vyjádřeních žalovaný téměř doslovně převzal odůvodnění napadených rozhodnutí. Zdůraznil, že žalobkyně vady odvolání ve stanovené lhůtě neodstranila, přičemž veškeré její námitky týkající se komunikace se zmocněnkyní a nahlížení do spisu na tomto závěru nemohou nic změnit. Lhůta pro žádost o navrácení lhůty se pak musela odvíjet od okamžiku, kdy se žalobkyně fakticky dověděla, že řízení o odvolání byla zastavena, k čemuž došlo nesporně dne 5. 2. 2015.

V. Ústní jednání

13. Dne 3. 10. 2019 se ve věci konalo ústní jednání. Žalobkyně se k jednání bez omluvy nedostavila, ačkoliv na jeho nařízení trvala. Soud tedy shrnul žalobní body, jak byly uvedeny v obou žalobách. Žalovaný odkázal na odůvodnění napadených rozhodnutí a navrhl, aby byly žaloby zamítnuty.

14. Soud též shrnul podstatný obsah správních spisů, z něhož vyplynuly následující skutečnosti.

15. Čtyřmi platebními výměry správce daně I. stupně ze dne 17. 10. 2014 byla na základě výsledků daňové kontroly žalobkyni vyměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období červen až září 2012. Proti těmto platebním výměrům žalobkyně, zastoupena svou zmocněnkyní, advokátní kanceláří ROWAN LEGAL, podala dne 19. 11. 2014 včasné blanketní odvolání.

16. Výzvami ze dne 15. 12. 2014 doručenými zmocněnkyni žalobkyně dne 16. 12. 2014 byla žalobkyně vyzvána k odstranění vad odvolání, konkrétně uvedení jeho důvodů a důkazních návrhů, a to ve lhůtě 15 dnů od doručení. Rozhodnutím správce daně I. stupně ze dne 12. 1. 2012 byla tato lhůta na žádost žalobkyně prodloužena do 14. 1. 2015; toto rozhodnutí bylo zmocněnkyni žalobkyně doručeno dne 13. 1. 2015. Následně byla všechna čtyři odvolací řízení zastavena rozhodnutími správce daně I. stupně ze dne 5. 2. 2015, která byla zmocněnkyni žalobkyně doručena dne 5. 2. 2015 a žalobkyni přímo byla doručena dne 18. 3. 2015

17. Dne 23. 1. 2015 žalobkyně odvolala plnou moc pro svou zmocněnkyni, advokátní kancelář ROWAN LEGAL. Dne 28. 1. 2015 odeslal Pavel Tahal, jednatel žalobkyně, e-mail pracovníci správce daně I. stupně, v němž se dotázal, zda by bylo možné „někdy se u Vás stavít a kouknout do kontrolního spisu“. Následně dne 5. 2. 2015 zaslala žalobkyně správci daně žádost o nahlížení do spisu dne 9. 2. 2015 v 10 hodin. Další žádost o nahlédnutí do spisu žalobkyně podala dne 24. 2. 2015, kdy požádala o sdělení termínu pro nahlédnutí. Přípisem ze dne 9. 3. 2015 správce daně I. stupně žalobkyni sdělil, že může nahlédnout do spisu dne 19. 3. 2015, k čemuž také následně došlo.

18. Proti rozhodnutím o zastavení řízení o odvolání proti platebním výměrům žalobkyně podala odvolání, které bylo nyní napadeným prvním rozhodnutím žalovaného ze dne 21. 9. 2015 zamítnuto.

19. Dne 2. 3. 2015 žalobkyně podala ke správci daně I. stupně žádost o navrácení lhůty k doplnění odvolání datovanou dnem 24. 2. 2015. Řízení o této žádosti bylo zastaveno pro její opožděnost rozhodnutím správce daně I. stupně ze dne 3. 4. 2015. Proti tomuto rozhodnutí brojila žalobkyně odvoláním, které bylo zamítnuto nyní napadeným druhým rozhodnutím žalovaného ze dne 21. 9. 2015.

20. Soud zamítl návrh žalobkyně na provedení důkazů e-mailovými zprávami ze dne 27, 29. a 30. 1. 2015, a dále ze dne 20. 2. 2015 mezi ní a advokátní kanceláří ROWAN LEGAL, neboť tvrzení, k nimž žalobkyně tyto důkazy navrhovala, nebyla pro posouzení věci relevantní. Zbytek listin navržených v žalobě k důkazu byl součástí předložených správních spisů, a proto nebylo třeba je v řízení před soudem provádět.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

21. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (srov. § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „s. ř. s.“), včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání tohoto rozhodnutí městský soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (srov. § 75 odst. 1 s. ř. s.).

22. Žaloby nejsou důvodné.

23. Nejprve se soud zabýval důvodností žaloby proti prvnímu napadenému rozhodnutí, jímž bylo zmínuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutím správce daně I. stupně o zastavení řízení o odvolání žalobkyně proti platebním výměrům, neboť žalobkyně ve stanovené lhůtě neodstranila vady tohoto odvolání.

24. Žalobkyně nečinila sporným, že její odvolání proti platebním výměrům neobsahovalo povinné náležitosti podle § 112 odst. 1 písm. d) a e) daňového řádu, tedy „*uvedení důvodů, v nichž jsou spatřovány nesprávnosti nebo nezákonnosti napadeného rozhodnutí*“ a „*označení důkazních prostředků k tvrzením o skutkovém stavu, která jsou uvedena v odvolání*“. Žádným způsobem nezpochybnila ani postup správce daně podle § 112 odst. 2 daňového řádu spočívající ve výzvě k odstranění vad odvolání ve stanovené lhůtě, která byla následně prodloužena. Dále žalobkyně v žalobě nezpochybnila, že v prodloužené lhůtě odvolání nedoplnila.

25. Z ustanovení § 112 odst. 3 daňového řádu vyplývá, že pokud odvolatel vady odvolání neodstraní, správce daně odvolací řízení zastaví. To také správce daně zcela v souladu se zákonem učinil. Žádné z žalobních tvrzení přitom nezpochybňuje naplnění podmínek pro zastavení řízení.

26. Žalobkyně zaprvé namítá, že o probíhajícím řízení neměla dostatečné informace v důsledku nedostatečné komunikace ze strany její zmocněnkyně. Toto tvrzení je však pro posouzení věci irrelevantní, a proto k němu ani soud neprováděl navržené důkazy. Žalobkyně si totiž svou zmocněnkyni, advokátní kancelář ROWAN LEGAL, sama pro zastupování v daňovém řízení zvolila a příslušnou plnou moc odvolala až dne 23. 1. 2015. Žalobkyně tedy byla zmocněnkyní zastoupena v době podání odvolání, vydání výzvy k odstranění jeho vad, žádosti o prodloužení lhůty, vydání rozhodnutí o prodloužení lhůty, a nakonec i v době marného uplynutí lhůty pro odstranění vad odvolání, tedy dne

14. 1. 2015. Pokud v této době zmocněnkyně neučinila za žalobkyni úkony, které by vedly k meritornímu projednání podaného odvolání, nese za to procesní odpovědnost žalobkyně.

27. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 8. 2016, č. j. 4 As 111/2016 - 35, bodu 19, účastník je plně vázán postupem svého zvoleného zmocněnce v řízení, a to i v případě pasivity zmocněnce: „*Případný nedostatek komunikace mezi stěžovatelem a jeho zástupkyní, přílišná pasivita zástupkyně, respektive neinformování stěžovatele o doručení rozhodnutí a odpovědnost zástupkyně za takové jednání, je otázkou soukromoprávní povahy, která je z hlediska řízení před správními orgány a přezkumu jejich rozhodnutí správními soudy zcela irrelevantní.*“ Tyto závěry platí i v nyní projednávané věci. Pokud žalobkyně nebyla svou zmocněnkyní informována o tom, že bylo podáno pouze blanketní odvolání proti platebním výměrům a že byla k odstranění vad odvolání stanovena lhůta, nemůže to nic změnit na skutečnosti, že žalobkyně musí nést za neodstranění vad odvolání ve stanovené lhůtě procesní odpovědnost v podobě zastavení řízení o odvolání. Má-li žalobkyně za to, že jí zmocněnkyně svým postupem způsobila škodu, může se domáhat její náhrady soukromoprávní cestou.

28. Kromě tvrzení o nedostatečné komunikaci ze strany zmocněnkyně žalobkyně tvrdila, že jí nebylo včas umožněno nahlédnout do daňového spisu. Ani tato tvrzení však nemohou na zákonnosti prvního napadeného rozhodnutí nic změnit. Žalobkyně mohla zastavení řízení o odvolání zamezit pouze tím, že by odstranila jeho vady, a to primárně ve lhůtě k tomu stanovené, případně po jejím uplynutí, ale ještě před vydáním rozhodnutí o zastavení řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2014, č. j. 9 Afs 138/2014 - 41, č. 3176/2015 Sb. NSS). To však žalobkyně neučinila a ani žádným způsobem neindikovala, že má v úmyslu tak učinit, například opakovanou žádostí o prodloužení lhůty k odstranění vad. Otázka, zda a kdy žalobkyně žádala o nahlédnutí do spisu a zda a kdy jí to bylo správcem daně I. stupně umožněno, je tedy pro posouzení věci zcela nerozhodná.

29. Pro úplnost však soud konstatuje, že správce daně I. stupně v souvislosti s umožněním nahlédnutí do spisu žádným způsobem nepochybil. Zprvce žalobkyni nic nebránilo využít jejího práva nahlédnout do spisu kdykoliv v úředních hodinách správce daně pro veřejnost podle § 66 odst. 4 daňového řádu. Žalobkyně sice obecně tvrdila, že jí nahlížení tímto způsobem nebylo umožněno, ale neuvedla konkrétně, kdy učinila takový pokus, ani ke svým tvrzením nenavrhla žádné důkazy. Správce daně I. stupně nepochybil, když nereagoval na žádost o nahlédnutí do spisu podanou jednatelem žalobkyně e-mailem dne 28. 1. 2015. Z této žádosti totiž nebylo možné žádným způsobem dovodit jednak, že je odesílatel jednatelem žalobkyně a jedná v jejím zastoupení, jednak ani to, do kterého spisu chce nahlédnout. Ani na následující žádost, již řádně podanou jménem žalobkyně, neměl správce daně I. stupně důvod reagovat, neboť žalobkyně zkrátka oznámila, ve kterém termínu přijde nahlížet do spisu; v ohlášeném termínu se však nedostavila. Když žalobkyně ve třetí žádosti žádala, aby jí byl sdělen termín možného nahlížení do spisu, správce daně I. stupně reagoval stanovením termínu, v němž k nahlédnutí do spisu došlo.

30. Z uvedeného vyplývá, že si žalobkyně oddálení nahlédnutí do spisu způsobila zcela sama. Nevyužila možnosti nahlížet do spisu kdykoliv v úředních hodinách správce daně a o nahlížení do spisu místo toho žádala natřikrát. Nejprve byla její žádost nesrozumitelná, podruhé žalobkyně oznámila termín, kdy přijde nahlížet, v němž se však nedostavila, a až napotřetí se dostavila v termínu, který stanovil žalovaný. V postupu správce daně I. stupně však žádné pochybení spatřovat nelze. Jak ovšem soud uvedl výše, ani kdyby správce daně

I. stupně v souvislosti s nahlížením žalobkyně do spisu pochybil, nevedlo by to k závěru o důvodnosti žaloby proti prvnímu napadenému rozhodnutí.

31. Tvzení týkající se žádosti o prominutí zmeškání lhůty uvedená v žalobě proti prvnímu napadenému rozhodnutí se míjejí s jeho předmětem, a tedy se jimi soud nezabýval.

32. Dále se soud zabýval žalobou proti druhému napadenému rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí správce daně I. stupně o zastavení řízení o žádosti žalobkyně o navrácení lhůty k odstranění vad odvolání proti platebním výměrům.

33. Žalovaný založil své rozhodnutí na závěru, že žalobkyně žádost o navrácení lhůty podala opožděně. Podle § 37 odst. 3 daňového řádu lze o navrácení lhůty v předešlý stav požádat do 15 dnů ode dne, kdy pominul důvod zmeškání lhůty. Otázka, kdy tato lhůta začala plynout, tedy závisí na důvodu, který žalobkyně v odůvodnění své žádosti uvedla.

34. Žalobkyně jako odůvodnění žádosti o navrácení lhůty uvedla následující: „*Vzhledem k tomu, že statutární orgán DS neměl možnost zasáhnout do průběhu odvolacího řízení a vzhledem k tomu, že mu bylo upřeno základní právo obrany a ochrany týkajícího se správného prokázání jeho tvrzení, žádá DS o navrácení lhůty v předešlý stav.*“ Uvedený text soud ve shodě s žalovaným interpretuje tak, že žalobkyně svou žádost opírala o tvrzení, že v důsledku nedostatku informací ze strany své zmocněnkyně nevěděla o průběhu odvolacího řízení, respektive o tom, že jí byla stanovena lhůta k odstranění vad odvolání. Pro posouzení počátku běhu lhůty k žádosti o navrácení lhůty je tedy rozhodující, kdy neinformovanost žalobkyně o průběhu odvolacího řízení pominula.

35. Jak žalobkyně výslovně uvedla v řízení před žalovaným i v žalobě, o zastavení řízení o odvolání proti platebním výměrům se dověděla dne 5. 2. 2015, kdy jí zmocněnkyně rozhodnutí o zastavení řízení zaslala. Z těchto rozhodnutí přitom bylo zřejmé, že řízení byla zastavena proto, že žalobkyně neodstranila vytýkané vady odvolání. Tvrzená neinformovanost o průběhu řízení byla tímto okamžikem odstraněna, a žalobkyni proto začala plynout lhůta pro podání žádosti o navrácení lhůty, která uplynula dne 20. 2. 2015. Žádost však byla podána až dne 2. 3. 2015, tedy zjevně opožděně.

36. Žalobkyně uvedla, že dle „*logiky žalovaného*“ by lhůta uplynula dne 17. 3. 2015. V žalobě však tuto svou úvahu blíže nevysvětlila a soud se s ní tedy nemohl podrobněji vypořádat. Lze proto jen odkázat na výše uvedené.

37. Žalobkyni nelze přisvědčit, že mohla o navrácení lhůty požádat až v okamžiku, kdy byla seznámena s celým daňovým spisem. Pro podání žádosti totiž bylo rozhodující jen to, že se žalobkyně dověděla o zastavení řízení z důvodu neodstranění vad odvolání, a tedy pominul tvrzený důvod, proč předtím vady odvolání neodstranila. Žalobkyně však nebyla povinna spolu s žádostí učinit úkon, pro nějž žádala navrácení lhůty, tedy odstranit vady odvolání, k čemuž by se s obsahem daňového spisu vskutku seznámit potřebovala (v tomto ohledu se § 37 daňového řádu liší od § 41 odst. 2 věty druhé správního řádu, kde se požaduje učinění zmeškaného úkonu spolu s žádostí o prominutí jeho zmeškání). Pokud by žalobkyně s žádostí o navrácení lhůty byla úspěšná, stanovil by jí správce daně I. stupně novou lhůtu k odstranění vad odvolání a měla by ještě dost času s celým řízením se seznámit.

38. Skutečnost, že žalobkyně nepotřebovala nahlédnout do spisu proto, aby podala žádost o navrácení lhůty, je ostatně zjevná z toho, že žalobkyně tuto žádost fakticky podala ještě předtím, než do spisu nahlédla. Byla přitom schopna žádost formulovat a odůvodnit. Pokud by žádost bývala podala včas, nic by nebránilo posouzení její důvodnosti. Naopak pokud by se žalobkyně před podáním žádosti o navrácení lhůty seznámila s daňovým spisem, nedověděla by se nic nového, čím by mohla odůvodnit svou žádost o navrácení lhůty. Lze tedy uzavřít, že i pro posouzení včasnosti žádosti o navrácení lhůty byly okolnosti nahlížení žalobkyně do daňového spisu zcela nerozhodné. Navíc, jak bylo uvedeno výše, žalobkyni nic nebránilo do spisu nahlédnout kdykoliv během úředních hodin správce daně a oddálení nahlížení si žalobkyně způsobila vlastním postupem.

39. Nedůvodné je i tvrzení žalobkyně, že se lhůta pro podání žádosti o navrácení lhůty měla odvíjet od řádného doručení rozhodnutí o zastavení odvolacích řízení. Žádost o navrácení lhůty pro odstranění vad odvolání totiž není opravný prostředek proti rozhodnutím o zastavení řízení, a tedy se lhůta pro její podání nepočítá od jejich doručení. Jak bylo uvedeno výše, podle § 37 odst. 3 daňového řádu lhůta pro žádost o navrácení lhůty plyne od okamžiku, kdy pominul důvod zmeškání lhůty. Pominutí důvodu zmeškání lhůty je však bezesporu otázka skutková, nikoliv právní. Je tedy rozhodující, kdy se žalobkyně dověděla, ať už jakkoliv, že byla povinna odstranit vady podaného odvolání proti platebním výměrům a že lhůta k tomu stanovená marně uplynula. K tomu došlo v okamžiku, kdy žalobkyni její bývalá zmocněnkyně zaslala rozhodnutí o zastavení odvolacích řízení.

40. Skutečnost, že rozhodnutí o zastavení odvolacích řízení byla žalobkyni řádně doručena až dne 18. 3. 2015, by mohla mít vliv jedinečně na plynutí lhůty pro odvolání proti těmto rozhodnutím, respektive na právní moc platebních výměrů. K tomu též odkazují ustanovení daňového řádu týkající se doručení písemností jako rozhodné skutečnosti pro plynutí lhůt. Odvolání proti rozhodnutím o zastavení řízení však byla žalovaným považována za včasná, a tedy se vůbec nejedná o otázku, kterou je nutno v nyní projednávané věci řešit.

41. Soud tedy uzavírá, že žádost o navrácení lhůty pro odstranění vad odvolání proti platebním výměrům na DPH za zdaňovací období červen až září 2012 žalobkyně podala opožděně, a proto bylo namístě řízení o této žádosti zastavit podle § 106 odst. 1 písm. e) daňového řádu.

42. Při posouzení ani jedné z projednávaných žalob nebylo namístě zabývat se tvrzeními žalobkyně ohledně toho, co by bývala tvrdila v doplnění odvolání, pokud by k němu včas přistoupila. Jelikož žalobkyně vady odvolání včas neodstranila a ani ve lhůtě nepožádala o navrácení lhůty k tomuto úkonu, předurčila svůj neúspěch v řízeních o odvolání proti platebním výměrům vlastním procesním postupem, respektive pasivitou. Otázka, co by žalobkyně bývala tvrdila ohledně výše vyměřené daně a zda by svá tvrzení prokázala, tedy přesahuje rámec řízení o obou podaných žalobách.

VII. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

43. Jelikož žádný z uplatněných žalobních bodů nebyl důvodný, zamítl soud obě žaloby podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

44. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něž má právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů ten účastník, který měl ve věci úspěch.

Žalobkyně v nyní projednávané věci úspěch neměla a žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly; proto právo na náhradu nákladů nemá ani jeden z nich.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 3. října 2019

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.
předsedkyně senátu